

200805215/1.

Datum uitspraak: 31 oktober 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 30 juni 2008 in zaak nr. 08/381 in het geding
tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 december 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 juni 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 juli 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.E.E. Wolff, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
lid van de enkelvoudige kamer

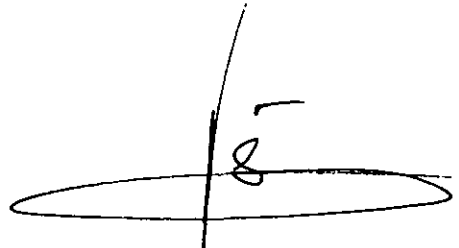
w.g. Wolff
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 oktober 2008

238.

Verzonden: 31 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

30. JUN. 2008 16:02

MEE

NR. 080 P. 2/8

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 08/381

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 30 juni 2008

inzake

van Somalische nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. A. Kurt-Geçoglu,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. L.M. Strijbos.

Procesverloop

Bij besluit van 7 december 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Eiser heeft op 2 januari 2008 tegen dit besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 19 mei 2008, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is of het besluit van 7 december 2007 in rechte stand kan houden.

2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser het volgende aangevoerd.
Eiser, behoort tot de

en is afkomstig uit te Somalië. Deze stam is een minderheidsgroep die wordt gediscrimineerd. Het zijn handwerkers en ze werken met metalen. Eiser heeft Somalië verlaten omdat zijn broer iemand heeft vermoord van de Gadabuursi-clan. Hij vreest voor wraak van de clan van het slachtoffer omdat zijn broer is gevlucht en ze nu op eiser wraak zullen nemen. Bescherming of bemiddeling van de wijze man van zijn clan of van de politie is niet mogelijk omdat hij tot een minderheidsgroepering behoort. Het is een ongeschreven regel bij de clan van eiser dat in dit soort zaken het

AWB 08/381

2

oog-om-oog, tand-om-tand-beginsel wordt toegepast. In april 2007 heeft eiser zijn woning in te Somalië verlaten, is hij per bus, samen met zijn reisagent , naar in Ethiopië gereisd, alwaar hij twee dagen heeft verbleven. Vervolgens is eiser doorgereisd naar . In heeft hij van april 2007 tot 21 juni 2007 in een woning verbleven alvorens hij per vliegtuig naar Nederland is gereisd, alwaar hij op 21 juni 2007 is gearriveerd.

3. De rechtbank overweegt als volgt.

4. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

5. Voorop wordt gesteld dat de algemene situatie in Somalië niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit Somalië in het algemeen, en die behoren tot de Gaboye-stam in het bijzonder, zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Eiser dient derhalve aannemelijk te maken dat er hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

6. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

7. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede de omstandigheid betrokken, dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

8. Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielaanvraag naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielaanvraag op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van documenten zal echter blijkens paragraaf C4/3.6 (voorheen: C1/5.8) van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

9. Verweerder heeft aan eiser in dit kader allereerst tegengeworpen dat hij geen documenten overgelegd om zijn nationaliteit en identiteit te kunnen vaststellen. Ook werpt verweerder eiser tegen dat hij onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van zijn gestelde reisroute, nu hij zijn reisverhaal niet heeft onderbouwd met het gebruikte grensoverschrijdingsdocument, noch met voldoende andere (indicatieve) (reis)bewijzen.

AWB 08/381

3

Immers, eiser stelt dat hij vanaf Somalië via Ethiopië naar Nederland is gereisd, van welke reis volgens verweerder in redelijkheid mag worden verondersteld dat deze met documenten te staven zou zijn. Naar de mening van verweerder is het de eigen verantwoordelijkheid van eiser om zijn reisverhaal te ondersteunen met documenten en doet eisers verklaring dat de reisagent alles regelde en de documenten in zijn bezit had daar niet aan af. Daarnaast heeft verweerder aan eiser tegengeworpen dat hij geen consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn gestelde reisroute. De verklaring van eiser hiervoor, namelijk dat hij tijdens de reis versuft was wegens qat gebruik, wordt hiervoor door verweerder als onvoldoende van de hand gewezen. Naar de mening van verweerder mag, gelet op het algemeen waarnemingsvermogen, van eiser, die heeft verklaard van Somalië naar Nederland te zijn gereisd in redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de naam van de luchtvaartmaatschappij waarmee hij gevlogen heeft, het vlucht- en stoelnummer alsmede de kleur van het vliegtuig. Dat eiser wegens te veel qat gebruik dusdanig versuft geweest zou zijn dat hij niet dergelijke waarnemingen heeft kunnen doen acht verweerder niet alleen ongeloofwaardig, maar dient gelet op de verantwoordelijkheid die hij hierin zelf heeft te dragen ook voor rekening en risico van eiser te komen. Derhalve wordt door verweerder aan eiser het ontbreken van reisdocumenten en bescheiden toegerekend evenals het niet kunnen verstrekken van gedetailleerde en verifieerbare verklaringen aangaande de gestelde reisroute.

10. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van (reis)documenten hem niet kan worden toegerekend. Evenzeer heeft verweerder eiser in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de door hem gestelde reisroute. Verweerder heeft derhalve aan eiser op goede gronden artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 tegengeworpen, zodat op voorhand twijfel is ontstaan aan de oprechtheid van eiser en afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

11. Indien er, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de ABRS dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig te kunnen worden geacht.

12. Volgens vaste jurisprudentie van de ABRS van 11 februari 2005 (JV 2005/152), 23 juni 2005 (JV 2005/315) en 19 december 2005 (JV 2006/47) omvat de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas zowel de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten als de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die gestelde feiten ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer aan behandeling te wachten staat.

13. Verweerder heeft zich voorts in dit kader op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. Daartoe acht verweerder redengevend dat – naast de toerekenbare ongedocumenteerdheid – geen geloof kan worden gehecht aan de gestelde vrees van eiser dat hij vanwege het behoren tot een minderheidsstam door leden van de Gadabuursi-clan, de clan van de persoon die door zijn broer is vermoord, zal worden gedood. Verweerder neemt hierbij in aanmerking dat eiser zijn vrees voor bloedwraak baseert op een niet nader onderbouwd vermoeden en informatie van derden. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat eiser direct na de moord en terwijl

30. JUN. 2008 16:03

MEE

NR. 080 P. 5/8

AWB 08/381

4

zijn vrouw pas een gedeelte had verteld van wat er gebeurd was uit Somalië is gevlucht omdat hij bang was ook vermoord te worden en zijn oom en een clanoudeste hem in de eerste seconden na de moord, zonder nadere motivering, adviseerden te vertrekken. Niet eerder dan in Ethiopië zou hij via een derde (zijn moeder) vernomen hebben dat het slachtoffer gedood was, zijn broer gevlucht was en dat hij nu zelf zou worden gezocht. Naar de mening van verweerder is in casu van enige concrete actie die erop zou kunnen wijzen dat leden van de Gadabuursi-clan vanwege bloedwraak op zoek zou zijn naar eiser echter geen sprake. Verweerder acht het dan ook niet geloofwaardig dat eiser vermoord zal worden door leden van de Gadabuursi-clan, nu hij zich enkel baseert op vermoedens zijnerzijds en niet nader geverifieerde informatie van een derde.

14. Voorts acht verweerder redengevend dat eiser aangaande het vragen van bescherming aan de clanoudesten en/of plaatselijke autoriteiten eveneens enkel zijn vermoedens kan uiten. Naar de mening van verweerder is in het onderhavige geval onvoldoende gebleken dat de plaatselijke Somalische autoriteiten dan wel de traditionele rechtshandhaving (*bemiddeling door clanbijeentkomsten*) eiser geen bescherming zou kunnen of willen bieden tegen de gestelde bloedwraak. De enkele niet nader onderbouwde stelling van eiser dat het vragen van bescherming geen enkele zin heeft omdat hij tot een minderheid behoort, leidt volgens verweerder niet tot het oordeel dat geloofwaardig moet worden gehad dat hij gegronde redenen heeft te vrezen voor bloedwraak. Immers, eiser kan dienaangaande enkel zijn vermoeden uiten, terwijl hij ook heeft verklaard dat de clanoudeste in eerdere situaties wel kon bemiddelen en deze bovendien getuige was geweest van de moord en de onderliggende problemen. Daarnaast acht verweerder van belang dat eiser niet zelf de moord had gepleegd en dat hij heeft verklaard dat de vertegenwoordiger van zijn clan respect had bij de Gadabuursi-clan waardoor hij altijd kon bemiddelen. Door verweerder wordt het daarom niet geloofwaardig geacht dat eiser voldoende gegronde vrees voor bloedwraak had en hiertegen geen enkele bescherming had kunnen krijgen.

15. Tot slot acht verweerder redengevend dat de enkele verwijzing naar het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Somalië en de omstandigheid dat een asielerelaas daarbinnen zou kunnen passen, onvoldoende is om geloofwaardig te achten dat in casu sprake is van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (hierna: het Verdrag) dan wel schending van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bij terugkeer. Eiser dient geloofwaardig te maken dat juist in zijn individuele geval sprake is van vervolging en schending. Bovendien blijkt volgens verweerder uit de ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Somalië van 14 februari 2007 en 27 november 2007 niet dat in de gestelde situatie waarin eiser zich zou bevinden, zonder enige bemiddeling, altijd wordt overgegaan tot bloedwraak op een familielid van de dader. Zo blijkt uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 14 februari 2007 (pagina 27):

Doorgaans zullen de groepen onderling een compensatieregeling overeenkomen, bijvoorbeeld door het gestolen goed terug te geven en/of geld of een aantal kamelen of geiten aan (de familie van) het slachtoffer te geven. Indien (de clan van) de dader niet bereid is compensatie te betalen, kan het slachtoffer zonodig een beroep doen op de steun van familie en eigen clan om de compensatie af te dwingen, of anderszels te retaliëren (bloedwraak).

Weliswaar staat ook in het ambtsbericht dat deze traditionele vorm van rechtshandhaving naar zijn aard veel minder effectief is wanneer het slachtoffer lid is van een minderheidsgroep, maar ook blijkt uit het ambtsbericht dat (pagina 27):

Dit geldt in mindere mate voor de Midgan (beroepskasten Gaboye), die dankzij hun affiliatie met een bepaalde clan in belangrijke mate clanbescherming genieten en die dikwijls zelf ook over (lichte) wapens beschikken.

Ook blijkt uit in voetnoot 116 op pagina 27 van het ambtsbericht dat:

Bij een enquête van UNICEF werd op de vraag hoe behandeld zou worden indien een 14-jarige jongen een moord had gepleegd, door 47% geantwoord "clanbijeentkomst en compensatie slachtoffer"; ruim 25%

30. JUN. 2008 16:03

MEE

NR. 080 P. 6/8

AWB 08/381

5

antwoordde " traditionele rechtbank en compensatie slachtoffer"; 10% "Somalische rechtbank en gevangenis"; 6% "retaliatie door de clan van het slachtoffer door de dader te vermoorden"; 5% "inschakelen religieuze leider om uit koran te prediken". UNICEF Somalia, A study on child protection in Somalia, juli 2003, p. 37.

Aldus blijkt naar de mening van verweerder uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 14 februari 2007 niet dat een clan in bepaalde gevallen (zoals in de situatie van eiser) nimmer bescherming zal bieden.

16. Verweerder komt derhalve tot de slotsom dat de vrees van eiser voor bloedwraak niet geloofwaardig is te achten, zodat er geen reden bestaat om aan te nemen dat hij deswege te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag dan wel schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Somalië.

17. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten.

18. Voor zover eiser in het kader van toetsing aan artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd dat hij vanwege zijn etnische afkomst tot een kwetsbare minderheidsgroepering behoort, overweegt de rechtbank dat dit op zichzelf onvoldoende is om aan te nemen dat voor hem bij terugkeer naar Somalië een reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Weliswaar volgt uit de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 11 januari 2007 in de zaak Saleh Seekh (JV 2007/30) dat het behoren tot een aanwijsbare risicogroep sneller tot de conclusie kan leiden dat bij terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt, maar eiser behoort niet tot de in Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2007/19 en 2007/20 of in het landgebonden asielbeleid van verweerder inzake Somalië aangewezen kwetsbare groeperingen. Derhalve kan eiser in dit kader geen geslaagd beroep doen op artikel 3 van het EVRM en dient het beroep op het gelijkheidsbeginsel reeds hierom te falen.

19. Gelet op het voorgaande heeft verweerder in redelijkheid in het individuele asielrelaas van eiser geen aanleiding behoeven te zien om hem in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000.

20. Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 15, onder c, van de Definitierichtlijn 2004/83/EG (hierna: DRI) overweegt de rechtbank dat ingevolge artikel 15 van de DRI bestaat ernstige schade uit:

- a) doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

21. De rechtbank stelt vast dat artikel 15, onder c, van de DRI voldoende nauwkeurig en onvoorwaardelijk is geformuleerd, zodat dat eiser hierop een beroep kan doen.

22. Eiser stelt zich op het standpunt dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming als bedoeld in artikel 15, onder c, van de DRI, nu hij behoort tot een minderheidsgroep in Somalië. Daarbij is het naar de mening van eiser niet relevant dat zijn

AWB 08/381

6

asielrelaas door verweerder ongeloofwaardig is geacht, nu dit feit wel geloofwaardig is bevonden.

23. Verweerder heeft niet bestreden dat eiser een rechtstreeks beroep kan doen op artikel 15, onder c, van de DRI en zich primair op het standpunt gesteld dat artikel 15, onder c, van de DRI onder de reikwijdte van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 valt. Voorts heeft verweerder aangegeven dat nu het asielrelaas van eiser op goede gronden ongeloofwaardig is geacht, het beroep op ernstige schade bestaande uit ernstige of individuele bedreiging van het leven of persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals neergelegd in artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI niet kan slagen.

24. Gelet op de door de ABRS bij uitspraak van 12 oktober 2007 (200702174/1, JV 2007/531) gestelde prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie EG, die zien op de betekenis van artikel 15, onder c, van de DRI, is niet op voorhand duidelijk of verweerder zich terecht op het standpunt stelt dat toetsing van artikel 15, onder c, van de DRI overeenkomt met de toetsing in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Bovendien valt volgens de rechtbank uit deze uitspraak van 12 oktober 2007 af te leiden dat door de ABRS geen doorslaggevende betekenis is toegekend aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Immers, de ABRS heeft in die zaak ondanks dat gegeven de prejudiciële vragen gesteld.

25. In navolging van de uitspraak van de Meervoudige Kamer van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 12 april 2007 (AWB 06/54347) is de rechtbank van oordeel dat het neergelegde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 inhoudelijk slechts voor een deel overeenkomt met het bepaalde in artikel 15 van de DRI. De omschrijving van de risico's van onderdelen a, b en c van dit artikel is niet gelijk aan de omschrijving van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

26. Volgens jurisprudentie van de ABRS van 20 juli 2007 (200608939/1, JV 2007/442), 16 november 2007 (200705222/1, JV 2008/20) en 29 februari 2008 (200800064/1, JV 2008/168) is artikel 15, onder c, van de DRI voor de desbetreffende vreemdeling slechts relevant indien hij heeft aangetoond dat in zijn land van herkomst ten tijde van het nemen van het bestreden besluit sprake was van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in die bepaling.

27. Van een binnenlands gewapend conflict, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI, is volgens de ABRS in voormelde uitspraken eerst sprake, indien een georganiseerde gewapende groep met een verantwoordelijk bevel in staat is op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land militaire operaties uit te voeren die aanhoudend en samenhangend van aard zijn. Anders dan in de door eiser aangehaalde uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, van 18 maart 2008 (AWB 08/7929 en AWB 08/7925), waarin niet in geschil was dat er sprake was van een binnenlands gewapend conflict in de DRC (Democratische Republiek Congo), heeft eiser op geen enkele wijze onderbouwd dat in Somalië sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Derhalve heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat zich ten tijde van het bestreden besluit een zodanig conflict voordeed, zodat eiser reeds daarom niet onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI valt en hij geen aanspraak op subsidiaire bescherming kan ontlenen aan deze bepaling. Derhalve faalt het beroep van eiser op artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI.

30. JUN. 2008 16:03

MEE

NR. 080 P. 8/8

AWB 08/381

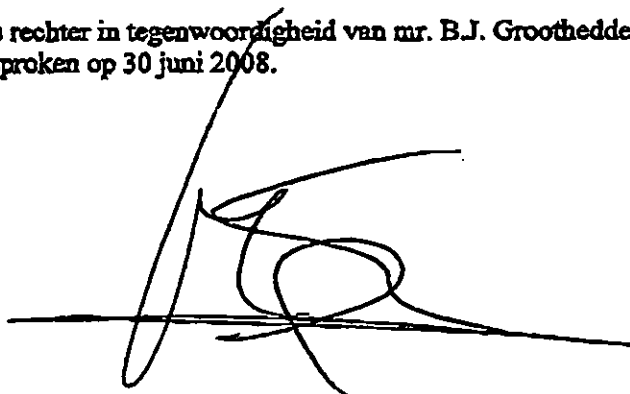
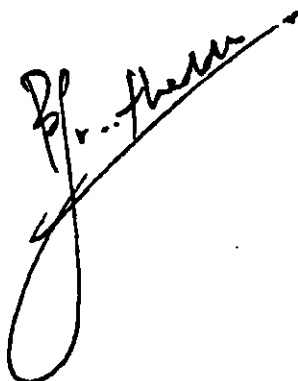
7

-
28. Het beroep is derhalve ongegrond.
29. Hetgeen overigens is aangevoerd, leidt niet tot een ander oordeel.
30. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.
31. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter in tegenwoordigheid van mr. B.J. Groothedde als griffier en in het openbaar uitgesproken op 30 juni 2008.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

30 JUNI 2008

Raad van State, Afdeling Bestuursrechtspraak
 Hoger beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's-Gravenhage
 Tevens per fax: 070-365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 7 JUL 2008	
ZAAKNR. 200805215	
AAN: <i>VD</i>	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aantal pagina's: 14.

's-Hertogenbosch, 7 juli 2008

Betreft : / Immigratie- en Naturalisatiedienst
 Ons kenmerk : 00000589A AK/ak
 Uw kenmerk :

APPÈLSCHRIFT

Datum: 07 juli 2008
 Ons kenmerk: 00000489A

Inzake:
 Geboren:
 Nationaliteit: Somalische
 IND-nummer: 0706-22-0328
 V-nummer:

Geeft te kennen,

De heer . , geboren op , verder te noemen appellant, te dezer zaak woonplaats kiezende te 's-Hertogenbosch, Julianaplein 33, ten kantore van de Advocatenkantoor De Praktiick, waarvan mr. A. Kurt-Gecoglu, advocaat, verklaart tot het indienen van het onderhavige hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn, met het recht van substitutie;
 dat appellant hierbij hoger beroep instelt tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, (verder: de rechtbank), procedurenummer AWB 08/381, van 30 juni 2008 (productie 1).

mw. mr. E.L. Garnett | mw. mr. A.A.W.A. Vissers
 mw. mr. A. Kurt-Gecoglu | mw. mr. I. van den Elshout
 Advocatenkantoor De Praktiick | Postbus 1535 | 5200 BN | 's-Hertogenbosch
 Bezoekadres - Julianaplein 33 | 5211 BB | 's-Hertogenbosch
 info@de-praktiick.nl | www.de-praktiick.nl | T 073 - 615 94 00 | F 073 - 615 94 09

1

Dit appèlschrift berust op de navolgende grieven:

Grief een richt zich tegen de rechtsoverweging 17 in samenhang met rechtsoverweging 13 van de rechtbank dat:

"17. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande –in onderlinge samenhang bezien- voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongelooftwaardig te achten.

13. Verweerder neemt hierbij in aanmerking dat eiser zijn vrees voor bloedwraak baseert op een niet nader onderbouwd vermoeden en informatie van derden".

De rechtbank gebruikt een onjuist toetsingscriterium en of geeft een onjuiste uitleg aan de feiten die appellante heeft aangevoerd door te overwegen dat de Staatssecretaris voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van appellante ongelooftwaardig te achten.

Toelichting:

De rechtbank is gegeven de inhoud van het dossier van appellante ermee bekend dat er een conflict gaande was tussen appellante's broer en de leden van de Gadabuursi-clan. Met het incident waarbij zijn broer een persoon van de Gadabuursi-clan om het leven bracht, kwam dit conflict tot een hoogtepunt. Niettemin hield dit conflict en het zoeken naar een oplossing de gemoeederen binnen de familie/clan van appellante al enige tijd bezig. Toen appellante hoorde dat zijn broer op de andere persoon had geschoten en dat hij zelf al was gevlucht was het voor appellante duidelijk wat de gevolgen hiervan voor hem zouden zijn. Hij als broer van de dader zou hiervoor moeten boeten. Daarbij is het gegeven dat de clanoudste en zijn oom niet lang na dit incident hem hebben geadviseerd om te vluchten doorslaggevend voor het antwoord op de vraag of appellante's vrees op dat moment al dan niet gegrond was. De clanoudste met name heeft genoeg ervaring om te weten wanneer het voor betrokkene in een geval als het onderhavige verantwoord is om te blijven dan wel te vluchten. Het nieuws dat hij gedurende zijn verblijf in vernam omtrent de dood van de persoon van de Gadabuursi-clan heeft zijn vrees bevestigd en verder doen toenemen. Dat zijn broer gevlucht was wist hij op de dag van zijn eigen vlucht al. Dat was ook de voornaamste reden voor hem om zelf ook te vluchten. Vanuit Ethiopie heeft hij hieromtrent gehoord dat zijn broer nog steeds met onbekende bestemming was.

Gelet op deze feiten heeft de rechtbank ten onrechte aangenomen dat eiser zijn vrees voor bloedwraak baseert op een niet nader onderbouwd vermoeden en informatie van derden

Grief twee richt zich tegen de rechtsoverweging 17 in samenhang met rechtsoverweging 14 van de rechtbank dat:

"17. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande –in onderlinge samenhang bezien- voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongelooftwaardig te achten.

14. Voorts acht verweerder redengevend dat eiser aangaande het vragen van bescherming aan de clanoudsten en/of plaatselijke autoriteiten eveneens enkel zijn vermoedens kan uiten. ...De enkele niet nader onderbouwde stelling van eiser dat het vragen van bescherming geen enkele zin heeft omdat hij tot een minderheid behoort, leidt volgens

verweerder niet tot het oordeel dat geloofwaardig moet worden geacht dat hij gegronde redenen heeft te vrezen voor bloedwraak. Immers, eiser kon dienaangaande enkel zijn vermoeden uiten, terwijl hij ook heeft verklaard dat de clanoudste in eerdere situaties wel kon bemiddelen en deze bovendien getuige was geweest van de moord en de onderliggende problemen”.

De rechtbank gebruikt een onjuist toetsingscriterium en of geeft een onjuiste uitleg aan de feiten die appellant heeft aangevoerd door te overwegen dat appellant aangaande het vragen van bescherming aan de clanoudsten en/of plaatstelijke autoriteiten enkel zijn vermoedens kan uiten.

Toelichting:

De overweging van verweerder die vervolgens door de rechtbank letterlijk is overgenomen aangaande de effectiviteit van het vragen van bescherming aan de clanoudsten en eventueel de autoriteiten is niet helemaal juist. Immers, op het conflict dat appellant's broer had met de persoon van de Gadabuursi-clan was de weg van de traditionele rechtshandhaving reeds ingezet. Het is derhalve niet juist dat appellant totaal geen vertrouwen zou hebben in de traditionele vorm van rechtshandhaving. Appellant onderstreept juist dat dit de manier is voor het vinden van een oplossing in conflictsituaties. Er moet echter onderscheid worden gemaakt tussen verschillende soorten conflicten. Eiser en zijn broer als leden van een minderheidsclan hebben een conflict met een lid van een meerderheidsclan. Dit tekent uiteraard de verhoudingen tussen de partijen onderling bij het vinden van een oplossing. Leden van een minderheidsclan worden in dit soort situaties “overruled” door de sterkere clan. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn standpunt gewezen op informatie uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Somalie d.d. 14 februari 2007 en 27 november 2007 waaruit blijkt dat de traditionele vorm van rechtshandhaving naar zijn aard veel minder effectief is wanneer het slachtoffer lid is van een minderheidsgroep. Bij afwezigheid van informatie waaruit het tegendeel blijkt dient het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken aangemerkt te worden als deskundigenbericht. Appellant heeft met de voornoemde informatie uit het algemeen ambtsbericht afdoende aangetoond dat na de dood van de persoon van de Gadabuursi-clan een oplossing voor het conflict anders dan middels bloedwraak niet meer in de verwachting lag.

Grief drie richt zich tegen de rechtsoverweging 17 in samenhang met rechtsoverweging 15 van de rechtbank dat:

“17. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande –in onderlinge samenhang bezien- voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het ziebrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten.

15. Tot slot acht verweerder redengevend dat de enkele verwijzing naar het ambtsbericht ...Eiser dient geloofwaardig te maken dat juist in zijn individuele geval sprake is van vervolging en schending. Bovendien blijkt volgens verweerder uit de ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken inzake d.d. 14 februari 2007 en 27 november 2007

niet dat in de gestelde situatie waarin eiser zich zou bevinden, zonder enige bemiddeling, altijd wordt overgegaan tot bloedwraak op een familielid van de dader.

Zo blijkt uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 14 februari 2007, pagina 27: “Doorgaans zullen de groepen onderling een compensatieregeling overeenkomen, bijvoorbeeld door het gestolen goed terug te geven en of geld of een aantal kamelen of geiten aan de familie van het slachtoffer te geven”.

Ten onrechte neemt de rechtbank aan dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn geval sprake is van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dan wel schending van artikel 3 van het EVRM. Daarbij geeft de rechtbank een onjuiste uitleg aan de feiten die appellant heeft aangevoerd en aan de informatie die in het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken hieromtrent staat vermeld.

Toelichting:

De passage die verweerder aanhaalt uit het algemeen ambtsbericht inzake Somalie betreft de mogelijkheid van een compensatieregeling in geval van minder ernstige conflicten, zoals diefstal. Het conflict waar het in casu om gaat betreft een moord. Strafverzwarende omstandigheid daarbij is dat de dader, appellant's broer tot een minderheidsgroep behoort terwijl het slachtoffer lid is van een meerderheidsgroep. Een strafverzwarende omstandigheid hierbij is verder het feit dat het proces van bemiddeling door appellant's broer is beëindigd door op zijn wederpatij te schieten als gevolg waarvan deze vervolgens is overleden.

Indien het conflict dat partijen onderling met elkaar hebben met de dood van een van hen eindigt, vindt compensatie van de "schade" die familie van het slachtoffer hierdoor lijdt in de regel middels bloedwraak plaats.

Ten onrechte heeft de rechtbank aangenomen dat verweerder met het passage uit het ambtsbericht dat hierboven is geciteerd voldoende heeft onderbouwd dat appellant niet voor bloedwraak heeft te vrezen.

Grief vier richt zich tegen de rechtsoverweging 17 in samenhang met rechtsoverweging 15 van de rechtbank dat

"17. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande –in onderlinge samenhang bezien- voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielaanvraag van eiser ongeloofwaardig te achten.

15. Weliswaar staat ook in het ambtsbericht dat deze traditionele vorm van rechtshandhaving naar zijn aard veel minder effectief is wanneer het slachtoffer lid is van een minderheidsgroep, maar ook blijkt uit het ambtsbericht dat (pagina 27):

Dit geldt in mindere mate voor de Midgan (beroepskasten Gaboye), die dank zij hun affiliatie met een bepaalde clan in belangrijke mate clanbescherming genieten en die dikwijls zelf ook over lichte wapens beschikken....

Aldus blijkt naar de mening van verweerder uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 14 februari 2007 niet dat een clan in bepaalde gevallen (zoals in de situatie van eiser) nimmer bescherming zal bieden'.

Toelichting:

Het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken dat, zoals reeds is opgemerkt, zonder andersluidende informatie als een deskundigenbericht geldt, vermeldt dat *dat de traditionele vorm van rechtshandhaving naar zijn aard veel minder effectief is wanneer het slachtoffer lid is van een minderheidsgroep.* Met andere woorden, leden van een minderheidsgroep kunnen niet in alle gevallen een oplossing bereiken indien zij in conflictsituatie verkeren met een andere stam, zeker als de andere stam een meerderheidsstam is.

De vermelding dat dit voor de Midgan in mindere mate geldt doet hier niets aan af, omdat appellant heeft aangegeven dat de wederpartij lid was van de Gadabuursi-clan, een stam waarmee appellant's stam geaffileerd is. Op dit punt is het onderzoek van de rechtbank ter zitting dan ook niet volledig geweest.

De Staatssecretaris en appellant hebben beide gewezen op informatie in het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 14 februari 2007 waarin in voetnoot 119 melding wordt gedaan van het resultaat van een enquête. Bij deze enquête werden betrokkenen gevraagd hoe naar hun mening gehandeld zou moeten worden indien een 14-jarige jongen een moord had gepleegd. Dit hypothetisch geval is niet te vergelijken met de situatie waar appellant in zit. Immers, appellant's broer noch appellant zelf is minderjarig. Verder betreft het hypothetisch geval van de 14-jarige niet een situatie waarin partijen qua status ongelijk aan elkaar zijn.

De rechtbank heeft niet voldoende onderzocht of appellant's vrees voor bloedwraak gegrond is. Op onjuiste gronden heeft de rechtbank aangenomen dat verweerder op goede gronden heeft kunnen aannemen dat appellant's vrees niet gegrond is en dat hij voor de te verwachten problemen adequate bescherming van zijn clan dan wel van een andere clan kan krijgen.

Reden waarom de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.

Conclusie

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellant verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. Voorts verzoekt appellant u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door uw Afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen, met veroordeling van verweerder in proceskosten.

Appellantis zijn van mening dat er in de onderhavige procedure vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven. Het onderhavig appelléchrift leent zich volgens appellant derhalve niet voor vereenvoudigde behandeling.

Hoogachtend,

's-Hertogenbosch, 07 juli 2008

mr. A. Kurt